

וישבו לעם לב תודיש. לשוחד בפרהם שיר תודיש. שיר מפיאר ומקודש. על כל שיר מקולל ומקודש

כעזרה שית

ליקוט מספרי רביז"ל ותלמידיו

לפרשת החודש

ולראש חודש ניסן - ראש אחרשים
וראש השנה למלכים

יול ע"י מנון "חיים נעזרים"
פערה"ק י-ם ת"ו

מהרורא ראשונה שטת ה'תשפ"ה

תוכן ענינים

חיי מוהר"ן; שיחות הר"ן
ימי מוהרנ"ת
ליקוטי תפילות
דרך חסידים ולשון חסידים

ליקוטי מוהר"ן סימן ע'
ליקוטי מוהר"ן סי' מ"ט
ליקוטי מוהר"ן סימן ה' תניינא. אות י'
ליקוטי מוהר"ן סימן ל"ט תניינא

ליקוטי הלכות

ארבע פרשיות
שחיטה הלכה ד, י"ג
בשר בחלב הלכה ה
מעונן ומנחש הלכה ב, ג'
גלוח הלכה ג
חדש הלכה ג, ז'
פריון בכור הלכה ג ה'
בכור בהמה טהורה הלכה ד
העושה שליח לגבות חובו הלכה ג
שלוחין הלכה ג
מתנה הלכה ג

השכמת הבוקר הלכה א, י"ב
נטילת ידים שחרית הלכה ב
ברכת השחר הלכה ה, ב'
נפילת אפים הלכה ד
נטילת ידים לסעודה הלכה ז
מנחה הלכה ד
מנחה הלכה ז
ראש חדש הלכה ג
ראש חדש הלכה ד
ראש חדש הלכה ג, ב'
ראש חדש הלכה ז, י"ז

יצא לאור ע"י מכון

חיים נצחיים

פעיה"ק ירושלים ת"ו

053.319.3962

1.929.496.5317

כל הזכויות שמורות

לקבלת הקונטרס

יש לפנות דרך האימייל:

CN.Breslev@Gmail.Com

ליקוט מספרי רביז"ל ותלמידיו

לפרשת החודש

ולראש חודש ניסן - ראש לחדשים - ראש השנה למלכים

ליקוטי מוהר"ן

ליקוטי מוהר"ן סימן ה' תניינא, אות י'

ועקר חזיק המלאך הוא בניסן, כי ניסן
ראש השנה למלכים (ראש השנה ב.), ואז
נתחדש כל ההתמנות של כל אהר ואהר,
ואז נותנין לכל המלאכים ההתמנות שלהם,
ואזי נתחדש הרצון של השם יתברך, בחינת
(דניאל ד): "וכמצביה עבד בחיל שמיא", כי
אז נותנין לכלם ההתמנות שלהם כרצונו
יתברך, ואז יש להמלאכים שמחה
ונתחזקין. כי אז, בניסן, הוא זמן הגאולה, כי
'בניסן נגאלו', וזה ידוע, שעקר גלות מצרים
היה לתקן חטא אדם הראשון, שהיו שדים
מחממין אותו והוליד שדין וכו' (ערויין י"ח:
בראשית וכה פ'ש' כ'), והחמום הוא על ידי
חלישות המלאך כנ"ל, ומחמת זה היה גלות
מצרים ובניסן נגאלו, ונתתקן חטא אדם
הראשון אז. נמצא שבניסן נתחזק כח

ליקוטי מוהר"ן סימן ע'

וזה שאמר רבותינו, זכרונם לברכה
(ראש השנה א): 'שניסן ראש השנה למלכים',
כי אז היה הקמת המשכן, שמשם נמשך
הכבוד של מלכים של כל הממנים
והראשים כנ"ל:

ועל כן היה הקמת המשכן בראש חודש
ניסן ודקא, כי זה בחינת ראש חודש, שעל
ידי זה נתחדשים כל הראשים כנ"ל, וזהו
בחינת ראש חודש ניסן ראש השנה למלכים
כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סי' מ"ט

ימי ניסן הם ימי תשובה כמו תשרי
(ליקו"ע)

אבל עקר התחדשות הרצון הוא בניסן, ואזי הוא עקר חזיק שלהם. ואזי בניסן היה ראוי שיתבטל הטמאה הנ"ל לגמרי, מאחר שנתתקן ונתחזק כח המלאך, כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סימן ל"ט תניינא

'ניסן ראש השנה למלכים' (ראש השנה ב), ואז ממנין כל המלכים למעלה, ובדאי נותנין מתנות לכל אחד ואחד שממליכין אותו. והשם יתברך יתן לנו גם כן מלך ומנהיג, רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו וכו' כנ"ל. "ואנחנו הם העם אשר ברגליך ההולכים אחר עצתך", שמתנהגים אחר המנהיג. ומי יתן והיה לנו מנהיג כמו משה רבנו, עליו השלום, וכו' כנ"ל.

המלאך, שזה בחינת תקון חטא אדם הראשון, שנתתקן בניסן, בעת גאלת מצרים כנ"ל. וזה שכתוב (שמות ז): "והוצאתי את צבאתי" בחינת מלאכים, שיצאו ונגאלו בניסן, כי אז נתחזקו ונתתקנו כנ"ל. ועל כן עקר התחדשות הרצון, בחינת: "ויכמצייה עבד בחיל שמיא", הוא בניסן, כי אז הוא זמן תקון וחזיק שלהם כנ"ל:

אבל גם בכל השנה יכולין לחדש הרצון על ידי השמחה, כי על ידי השמחה נותנין חזיק בהמלאכים כנ"ל, ואזי נתעורר שמחה בהמלאכים כאלו נתחדש הרצון, בחינת: "ויכמצייה עבד בחיל שמיא", באותו היום, כאלו קבלו ההתמנות שלהם באותו היום.

חיי מוהר"ן; שיחות הר"ן

נכספים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו. והאר"ך אז בשיחה נפלאה בענין זה. ועוד בשאר ענינים.

חיי מוהר"ן אות ק"ד

לדתו היתה בקהלת קדש מזבזו, ונכנס לברית מילה בשבת הגדול. וכל שנותיו היו כפי הנשמע בערך ארבעים שנה פחות מעט. כי בשנת הארבעים נפטר ונסתלק למעלה למעלה בירח האתנים בחג ביום שלישי יום רביעי של סכות ח"י תשרי תקע"א באומין העיר אשר בחר בה בחיים חיותו לשכב שם

שיחות הר"ן אות צ"ה; חיי"מ ע"ב

מה שדבר אז מענין הקיץ שהיה אז מממש ובא. כי שיחה זו היתה אז בימי ניסן קדם פסח בעת שהיה הברית מילה של בנו שלמה אפרים, זכרוננו לברכה ביום שלישי למילה. ודבר אז שבחרף כל העשבים וכל הצמחים כלם מתים. כי בטל כחם בחרף והם אז בבחינת מיתה. וכשבא הקיץ כלם נתעוררים וחיים ואז טוב ויפה מאד כשיוצאים לשוח בשדה שיחה - זו תפלה (ברכות כו:) ותחינה ותשוקה וגעגועים להשם יתברך. ואז כל שיח ושיח השדה המתחילים לחיות ולצמח אז, כלם

בשנת תקל"ב היה ראש חודש ניסן בשבת וזה היום שנולד בו רבנו זכרנו לברכה לפני הדעות הנ"ל):

כמבאר במקום אחר. ואחר כך שמעתי ששנותיו לא היו כי אם שלשים ושמונה שנה וחצי וכפי הנראה כך האמת. (וידוע כי

ימי מוהרנ"ת

אות י' ח"ב

ואני הייתי מוכן אז לנסע בסמוך לאומאן על ערב ראש חודש ניסן כדרכי בכל שנה.

ליקוטי תפילות

תפילה מ"ט

"וְיִשְׂרָאֵל כָּחֲלִים כָּל מַעֲיָנֵי בְךָ" וּתְזַכְּנוּ לִידַע וּלְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַקְּבֵלָה הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְהַשִּׁיג וּלְיַדַע אֲוֵרֵיתָא דְעִתִּיקָא סְתִימָאָה דְעִתִּידָא לְאַתְגְּלִיא לְעִתִּיד לְבוֹא:

ותזכני לקדש עצמי ביותר בשני החודשים הקדושים, שהם שני ראשים של השנה, שהם ניסן ותשרי שהם ימי תשובה, שאזכה בכל שנה ושנה לשוב בהם בתשובה שלמה, ולהתקדש בהם בקדושה יתרה ובשמחה גדולה ואזכה להמשיך עלי קדושה גדולה ותשובה שלמה תמיד משני החודשים האלו על כל השנה כלה ותזכני לעורר ולגלות עשרה מיני נגינה ואזכה מהרה לסדר לפניך בכל יום תמיד שירות ותשבחות הרבה בקול גילה ורנן לשמך הגדול והקדוש, בשיר ושבח ונגון וזמרה ועז וחדוה, בכל עשרה מיני נגינה הקדושים, עד שנזכה שיתער על ידינו השיר שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע כמו שכתוב "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג" ויקים בנו מקרא שכתוב:

תפילה ה' מהדו"ת

ותעזרנו להמשיך קדשת חודש ניסן, ראש חודשים, עלינו ועל כל ישראל וכשם שהוצאת בו את עמך ישראל מגלות מצרים, ערות הארץ, שהוא פגם הברית, כן ברחמיך הרבים תושיענו ותגאלנו בכל דור ודור, בכל שנה ושנה, לכל נפש ונפש, מעמך ישראל, שתצילנו כלנו בכח קדשת החודש הזה ראש חודשים ראשון הוא לנו לחודשי השנה, שהוא חודש ניסן הקדוש, גאלת וישועת ישראל, שנזכה כלנו על ידי זה לגאלת הנפש באמת, שתגאלנו ותפדה נפשנו מהרה מבאר שחת מטיט הינו

וְתוֹצִיאֵנוּ מִמְצוּלוֹת יָם וְתַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ
הָאֲמֻלּוֹת מְאֹד מִפָּגַם מִקְרָה לַיְלָה חֹס
וְשָׁלוֹם וְלֹא נִכְשַׁל בְּעוֹן זֶה לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ
וְצֹאֲצֹאֵינוּ וְצֹאֲצֹאֵי עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם, לֹא בְשׂוֹגֵג וְלֹא בְּמִזִּיד לֹא בְּאִנְס
וְלֹא בְּרָצוֹן :

אָבִינוּ מִלְּפָנֵי חֵמֶל עָלֵינוּ, אָבִינוּ מִלְּפָנֵי
חוֹס וְרַחֵם עָלֵינוּ, אָבִינוּ מִלְּפָנֵי חֵמֶל עַל
עוֹלָלָנוּ וְטַפָּנוּ וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת
וְשִׁמְחַת נִסְּךָ עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת
בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, וְלִהְבִּיא תְּמִיד שְׂחוֹק
וְטַהוּרִים תְּמִיד :

וְשִׁמְחָה וְעַז וְחִדּוּהַ בְּכָל הַמְּלֻאָכִים
הַקְּדוּשִׁים וַיְהִי הוּד וְהָדָר לְפָנֵיהֶם עַז
וְחִדּוּהַ בְּמִקּוֹמָם בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה כְּמוֹ בַּחֲדָשׁ
נִסְּךָ וְנִזְכָּה תְּמִיד לְתֵן חֲזוּק וְתִקְוָה
לְהַמְּלֻאָכִים הַקְּדוּשִׁים עַל-יְדֵי שִׁמְחָתָנוּ
וַיִּתְחַזְּקוּ הַמְּלֻאָכִים הַקְּדוּשִׁים תְּמִיד בְּכָל עַז
וְתַעֲזוּמוֹת וַיִּכְטְלוּ כַח הַשָּׂדִים וְהַקְּלָפוֹת,
וְלֹא יִתְנוּ לָהֶם שׁוֹם יְנִיקָה מִהַשְּׁפַע הַקְּדוּשָׁה
הַיּוֹרֶדֶת לָנוּ, עַד שְׁנִזְכָּה לְמֵאֲכָלִים וּמִשְׁקָאוֹת
מִבְּרָרִים, וְלִהְנַצֵּל עַל-יְדֵי זֶה מִטְּמֵאוֹת
מִקְרָה לַיְלָה חֹס וְשָׁלוֹם, וְלִהְיוֹת קְדוּשִׁים
וְטַהוּרִים תְּמִיד :

וְכִמוּ שִׁמְעַתִּי מִן אֲאִ"ז נ"ע זִלְזַלְה"ה שֶׁאִמְרוּ
פַּעַם אֶחָד בַּחֲדוּשׁ נִיסָן הַלְהַבִּי הַמְּפֹרָסִם
מִטּוֹלְטָשִׁין עֵתָה הַעֵת שְׁצַרִּיכִים לְהַתְּפַלֵּל כִּי אֶחָד
בְּנִיסָן רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְמַלְכִים וְאִזּוֹ נִתְּמַנָּה בּוֹ כָּל הַשְּׂרִירִים
וְשִׁלְטוֹנִים שֶׁבְּעוֹלָם וְלַעֲתָה עֵתָה נִתְּמַנּוּ שְׂרִירִים לֹא
טוֹבִים וְעֵתָה הוּא הַעֵת לְהַתְּפַלֵּל עַד כִּי אֶחָד שִׁמְעַתִּי
מִפִּי הַקְּדוּשׁ.

(דגל מחנה אפרים - פרשת בא ד"ה למה)

מספר "דרך חסידים" ו"לשון חסידים"

באחד בניסן ראש השנה למלכים (י"ה ב.). רצה
לומר שתמליכו את הקב"ה על כל העולם. נראה
הרמז בזה, שמאחד בניסן עד עשרה בו צריך לקבל
עליו קדושה מאדנות מאות י" של השם אדני".
ומעשרה עד ערב פסח ד' ימים צריך לקבל עליו
קדושה מאות ד' של השם הקדוש אדני". ומפסח
עד שבועות חמשים יום נגד אות נ של שם הקדוש
אדני". ובשבועות נתגלה הפלא עליון והוא נגד א
של שם הקדוש אדני". ובוה ממליך עליו את
הקב"ה שהוא אדון כל העולם מאחד בניסן עד
שבועות עוד אחת בשנה צריך לקבל עלי עול
מלכות שמים כנ"ל.

(עבודת ישראל - לשבת הגדול)

וזהו הרמז החודש הזה לכם, כי בראש חודש
ניסן מתחדש השפע על כל השנה ודבר החדש
בנקל לעשות בו כרצונו. וזהו החודש - התחדשות
השפע, הוא לכם - כרצונכם כן יתקדש בכל
העולמות

(קדושת לוי - פרשת בא)

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש (שמות
יט, ו), נראה לפרש על דרך ששמעתי שהריב"ש
הקדוש אמר כשהגיע ר"ח ניסן שהוא ראש השנה
למלכים, והושיב כל מלאך על כנו וכשראה מלאך
אחד שלא ישר בעיניו היה ממנה אחר תחתיו. וזהו
פירוש הפסוק ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, ר"ל
שאתם תמנו ותמליכו כל המלאכים המשרתים
אותי לכל הישר בעיניכם:

(עבודת ישראל - לשבועות)

ליקוטי הלכות

השכמות הבוקר הלכה א, י"ב

ואחר כך קורין פְּרֻשַׁת הַחֹדֶשׁ, כי זה בחינת קדוש הַחֹדֶשׁ, בחינת מלוי הַלְבָנָה מפגימתה, כי זה יָדוּעַ שְׁכַשְׁיִשְׂרָאֵל הֵם, ח"ו, במדרגה פחותה, זה בחינת פגם הַלְבָנָה קטרוג הַיָּרֵחַ, שְׁמֵשׁ בָּאִים כָּל הַפְּגָמִים וְהַחֲטָאִים ח"ו, ועל כן כְּשֵׁאִישׁ יִשְׂרָאֵל מתעורר ומוצא בעצמו נקדה טובה ועל ידי זה חוזר בתשובה כנ"ל, זה בחינות מלוי הַלְבָנָה מפגימתה, בחינת קדוש הַחֹדֶשׁ, כי עקר קדוש הַחֹדֶשׁ הוא על ידי בחינת הַנֵּל, כי בתחלת הַחֹדֶשׁ בעת שְׂרֹאֵין אֵת הַלְבָנָה לְקֹדֶשׁ אוֹתָהּ בְּבֵית דִּין אֲזִי היא קטנה ודקה מאד מאד, ואזי היא רק בבחינת נקדה, הינו בחינת נקדה טובה הַנֵּל שֶׁהיא בחינת שְׁחֵרָה אֲנִי וְנִאֻוָּה וְכוּ' כנ"ל, הינו כִּשְׁהַלְבָנָה היא בתכלית המעוט בסוף הַחֹדֶשׁ אֲזִי צריכין כל יִשְׂרָאֵל לְחַפְּשָׁה וּלְבַקֵּשָׁה עַד שְׂמוֹצְאִין עַדִּי רֵאִיָּה אֵיזָה נִקְדָּה קִטְנָה מֵהַלְבָנָה וְאֲזִי מְקַדְּשִׁין אֵת הַחֹדֶשׁ בְּבֵית דִּין שֶׁהוא בחינת תקון ומלוי הַלְבָנָה, כי על ידי בחינת הַנֵּל לְבַד, בחינת נקדה טובה שְׂזוֹכִין לְמַצָּא בתכלית המעוט, על ידי זה נִתְתַקְּנִין וְנִכְנָסִין בְּאֵמַת לְכַף זְכוּת וְכוּ' כנ"ל,

שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת תְּקוּן וּמְלֹוי הַלְבָנָה מִפְּגִימָתָה וְכוּ' כנ"ל.

ועל כן אומרים הבית דין וכל יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשׁ מְקַדְּשׁ (ר"ה כ"ד), כי על ידי הַנִּקְדָּה לְבַד נִתְקַדְּשִׁין וְכוּ' כנ"ל, על ידי שְׁדָנִים לְכַף זְכוּת. וְזֶה בְּחִינַת שְׁפָלָם אומרים מְקַדְּשׁ מְקַדְּשׁ, דִּהְיָנוּ שֶׁעַל יְדֵי דְבָרֵיהֶם מְעַלִּין אֵת הַלְבָנָה מִבְּחִינַת פָּגָם וּמַעוֹט לְבְּחִינַת תְּקוּן וּמְלֹוי, שֶׁזֶהוּ קִדְשָׁתָהּ עַל יְדֵי הַנִּקְוֹדָת אֹר לְבַד שָׂרְאוּ מֵהַלְבָנָה.

וְזֶהוּ בְּעֵצְמוֹ בְּחִינַת הַנֵּל, כי על ידי קטרוג הַיָּרֵחַ נִתְמַעֲטָה וְאֲזִי נִתֵּן לָהּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵת הַכּוֹכָבִים לְהַפִּיס דַּעְתָּהּ כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּהּ (מדרש רבה פ"ה) וּמוֹבָא בְּפִרוּשׁ רש"י, כי הַכּוֹכָבִים מְרַמְזִין עַל בְּחִינַת הַנִּקְוֹדָת טוֹבוֹת שְׁנִמְצָאִין בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁעַל יָדָם נִכְנָסִין לְכַף זְכוּת בְּאֵמַת עַל יְדֵי שְׁדָנִים אוֹתָם לְכַף זְכוּת כנ"ל, בְּבְחִינַת (דניאל י"ב) וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכָבִים וְכוּ'. 'מִצְדִּיקֵי הַרְבִּים', הינו צְדִיקֵי הַדּוֹר שְׁדָנִים אֵת הַכָּל לְכַף זְכוּת, ועל ידי זה נִכְנָסִין אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֵמַת לְכַף זְכוּת כנ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת כּוֹכָבִים, בְּחִינַת וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכָבִים כנ"ל, כי

וזה בחינת יציאת מצרים שנאמר בפ'שה (שמות י"ב), "החדש הזה לכם וכו'", כי פרשת החדש, הינו קדוש החדש היא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל בעת יציאת מצרים, כי עקר הגאולה של יציאת מצרים היה על ידי בחינת הנ"ל, בבחינת (יחזקאל ט"ו) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיה, הינו שישראל היו מלכלכים, כי היו בבחינת מ"ט שערי טמאה כידוע. והשם יתברך רחם עליהם ומצא בהם נקודות טובות אפלו בתקף טמאת מצרים שהתגברה עליהם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש תהלים קי"ד), בשביל ד' דברים לבד נגאלו. זה בחינת נקודות טובות שמצא בהם השם יתברך אפלו במצרים ועל ידי זה נגאלו. וזהו, "ואומר לך בדמיה חיי בדמיה חיי", אפלו בתקף הדמים והלכלוכים אף על פי כן, חיי, כי גם שם יכולין למצא נקודות טובות כנ"ל, שעל ידי זה נגאלו כנ"ל. ועל פן מצוה ראשונה שנצטוו ישראל היה פרשת החדש, כי זה בחינת קדוש החדש על ידי נקדה לבד כנ"ל, שזה עקר גאלת מצרים וגאולה אחרונה, בחינת קבוץ נדחי ישראל וכו' כנ"ל. ברוך השם לעולם אמן ואמן:

נטילת ידים שחרית הלכה ב

(י) וזה בחינת מלוי הלכנה, בחינת (ישעיה ל) והיה אור הלכנה כאור החמה כאור שבעת ימי בראשית וכו' שיהיה לעתיד לבא

הכוכבים הם בבחינת נקודות, כי זה הפסוק ומצדיקי הרבים מדבר שם בסוף דניאל לענין הנ"ל, כמבאר שם יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים וכו'. (שם) והמשכילים זיהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים וכו'. הינו שבעקבות משיחא בסוף הקץ שאז יתגבר ח"ו, הסטרא אחרא כידוע, ואז יהיה גדל הברור והצרוף בחינת יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים כו', ואזי יהיה עקר התקון על ידי בחינת הנ"ל, על ידי מצדיקי הרבים, הינו על ידי הצדיקים שיודגו את הכל לכף זכות ומצאו נקודות טובות אפלו בהפחותים מאד מאד, שזהו עקר עבודת הצדיקים ועל ידי זה דיקא יבא משיח במהרה בימינו, כי זה בחינת משיח וכו' כנ"ל. וזהו, "והמשכילים זיהירו וכו' ומצדיקי הרבים ככוכבים וכו'". כי עקר התקון והגאולה בקץ האחרון יהיה על ידי בחינה זו, על ידי בחינת הנקודות טובות הנ"ל, שהם בחינת כוכבים וכו' כנ"ל.

וזהו בחינת (תהלים קמ"ח) הללוהו כל ככבי אור, כי על ידי הנקודות טובות, שהם בחינת כוכבים המאירים, על ידי זה יכולין להודות ולהלל לה, בבחינת אזמרה לאלהי בעודי כנ"ל. וזהו בחינת שנתן להלבנה את הכוכבים להפיס דעתה, כי על ידי בחינת הכוכבים, שהם בחינת הנקודות טובות כנ"ל, על ידי זה נתתקן פגם הלבנה כנ"ל:

נפילת אפים הלכה ד

(כ) ואחר כך קורין פרשת החדש, כי כל זה הוא סוד קדוש החדש, שהוא בחינת תקון הלבנה מפגימתה, כי חמה ולבנה שוים נבראו, כמו שכתוב (בראשית א), את שני המארות הגדלים. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (חלין ס), אך על ידי קטרוג הירח שאמרה, אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, על ידי זה נתמצטה. ועל ידי מצות קדוש החדש, על ידי זה אנו עוסקין בתקונה למלאת פגימת הלבנה וכו'. וכל זה נמשך מבחינה הנ"ל, דהינו זה שזוכה להשיג השגות הנ"ל על ידי הרדיפה והמעכב, בבחינת מטי ולא מטי, שזהו בחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע כנ"ל, זה זוכה למלאת פגימת הלבנה, שהוא בחינת קדוש החדש כנ"ל, כי חמה ולבנה אורם נמשך מבחינת האין סוף, שהוא למעלה מנפש רוח נשמה וכו' כנ"ל בהתורה הנ"ל, כי משם עקר האור של כל המאורות שבכל העולמות, ומחמת שזה האור אי אפשר להשיג כי אם על ידי שני בחינות הנ"ל שהם הרדיפה והמעכב כנ"ל, על כן משני בחינות אלו נמשך ונשתלשל בחינת שני המארות הגדלים, שהם חמה ולבנה, שהם נמשכין משני בחינות אלו, שהם בחינת הרדיפה והמעכב ששניהם נכללין יחד, ועל ידי שניהם דיקא משיגין אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי וכו' כנ"ל, כי חמה הוא בחינת ידיעה, שהוא בחינת רדיפה הנ"ל, הינו רדיפת המחין

כשיתגלה השגחתו יתברך בעולם. כי אז יתבטל חשכת לילה ואז תתמלא הלבנה מפגימתה, כי פגם ומעוט הלבנה זה בחינת חשכת לילה שהוא בחינת חכמת הטבע, שזה עקר אחיזתם, כי כל אחיזתם הוא מבחינת פגם הלבנה כידוע. ולעתיד תתמלא הלבנה ויתבטל החשך, כי יתבטל הטבע ותתגלה ההשגחה, ואזי, 'לילה פיום יאיר'. וזה בחינת והיה אור הלבנה כאור החמה וכו' כנ"ל.

ועל כן פרשת קדוש החדש הוא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל במצרים בשעת הגאולה, כי עקר הגאולה, שהוא בטול הטבע, זה בחינת מלוי הלבנה, שזה בחינת קדוש החדש וכו' כנ"ל:

ברכת השחר הלכה ה, ב'

וכל זה נצטוינו בפרשת 'החדש הזה לכם ראש חדשים', כי כל זה הוא גם כן סוד קדוש החדש שמשה נתקשה על זה, כי קשה לכוון סוד הנקדה שמתקדש החדש שהוא כשהלבנה סוד כנסת ישראל היא בתכלית המעט, ואז דיקא ממלאין אותה מפגימתה ומקדשין אותה, שזהו בחינת המתקת הדינים כידוע, שכל הדינים נאחזין בפגימו דסיהרא וכו' ולהפך כד אתמליא סיהרא על ידי קדוש החדש נמתקין כל הדינים, ועל כן זאת הנקדה של קדוש החדש היה קשה להשיג גם למשה כי הוא סוד כל הנ"ל שקשה מאד להשיג:

להאמין שהרדיפה והמעכב נכללין שניהם יחד ועל ידי שניהם יחד דיקא משיגין השגת אלקותו יתברך, ועל ידי זה נתמעטה.

ועל כן עקר תקונן הלבנה למלאת אותה מפגימתה הוא על ידי בחינה הנ"ל, דהינו על ידי השמחה של מצוה, שעל ידי זה זוכין להשיג אור האין סוף על ידי הרדיפה והמעכב, על ידי שניהם יחד דיקא כנ"ל. ואז נכללין החמה ולבנה ביחד ונמשך עליהם אורם בשנה בבחינת את שני המארת הגדלים וכנ"ל. וזהו בחינת סוד העבור שלא נמסר כי אם לגדולי גדולי ישראל, כי זה הסוד נמשך מסוד השגת התשעה היכלין הנ"ל על ידי הרדיפה והמעכב כנ"ל, שאין מי שיזכה לזה כי אם גדולי גדולי הדור.

ועל כן נוהגין לשמח מאד בשעת קדוש הלבנה, כמו שכתוב בשלחן ערוך שנוהגין לעשות רקודין ומחולות וכו', כי עקר תקונן פגימת הלבנה הוא על ידי שמחת המצוה וכו' כנ"ל.

וזה שאנו אומרים ששים ושמיים לעשות רצון קונם. וכן אומרים בברכת המאורות בשבת, שמחים בצאתם וששים בבואם, כי עקר המאורות הוא על ידי השמחה, שעל ידי זה דיקא זוכין להשיג אלקותו יתברך על ידי הרדיפה והמעכב כנ"ל, שעל ידי זה נתתקן פגימת הירח וכנ"ל.

כנ"ל. ולבנה הוא בחינת העדר הידיעה, שהוא בחינת המעכב הנ"ל, כי שמש ידע מבואו, אבל לבנה לא ידע מבואו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ראש השנה כה). נמצא, כי חמה הוא בחינת ידיעה, בחינת שמש ידע מבואו, אבל לבנה לא ידע מבואו, זה בחינת העדר הידיעה שהוא בחינת המעכב הנ"ל. ובאמת שניהם שוין בבחינת שני המארת הגדלים, כי בשמש הפל אחד, כי נכללים ביחד הרדיפה והמעכב שהם בחינת ידיעה והעדר הידיעה, כי דיקא על ידי שניהם יחד משיגין אור האין סוף כנ"ל, ועל כן החמה ולבנה הנמשכין משני בחינות אלו כנ"ל נבראו שניהם שוין והיו שניהם גדולים, כי באמת שניהם שוין מאחר שעל ידי שניהם יחד דיקא משיגין אור האין סוף כנ"ל, אך על ידי קטרוג הירח שאמרה, אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, כי נתקנאה בחמה ופגמה הפגם שפגם אדם הראשון, שלא רצה להמתין שעה אחת עד שיהיה ראוי להשיג מה ששיג ורצה לידע ולהסתכל תכף במה שאין לו רשות ועל ידי זה נתמעטה השגתו לגמרי.

וזהו בעצמו בחינת פגם הירח שנתקנאה בהחמה שנמשכת אורה מבחינת הידיעה. ואורה של הלבנה נמשכת מבחינת המעכב הנ"ל, על כן לא רצתה להמתין ולהאמין שיהיו שניהם שוין. ואמרה, אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, כי לא רצתה

מִרְחֵם הַנִּלְוֹת. שְׁכַל זֶה אֵי אֶפְשֶׁר לְכַלֵּל
בְּשִׁלְמוֹת כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינַת הַשְּׂתִיקָה,
בְּחִינַת הַרְמְזִים, בְּחִינַת הָאֲרֵת הַרְצוֹן וְכוּ'
שֶׁזֶה עֶקֶר הַתְּקוּן לְכָל הַנִּלְוֹת. וּבְכָל זֶה עוֹסְקִין
קִדְּם פֶּסַח שְׂאֵז עֶקֶר הַתְּחִלַּת הַתְּקָרְבוֹת
יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהִים שְׂבִשְׂמִים עַל יְדֵי מִשָּׁה רַבְּנוּ
שְׂמֵאִיר הַדַּעַת בְּכָל יִשְׂרָאֵל וְכוּ' שְׂעֶקֶר
הַתְּקוּן עַל יְדֵי זֶה כִּנְ"ל.

מנחה הלכה ד

עיינ שם ענין קידוש החודש שנתקשה
בה משה.

מנחה הלכה ז

כו) וְזֶה בְּחִינַת פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ שְׂקוּרִין
קִדְּם פֶּסַח שֶׁהוּא מִצְוֹת קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ.

כִּי מִצְוֹת קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ הִיא לְתַקֵּן פְּגִימַת
הַלְבָּנָה שְׂנִמְשֶׁךְ מַעֲנִין הַנִּזְכָּר לְעֵיל דְּהִינּוּ
מִפְּגַם הַצְּמִצּוּמִים הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל. כִּי עֶקֶר
הָאוֹר שֶׁל שְׁנֵי הַמְּאֻרוֹת שֶׁהֵם חֲמָה וּלְבָנָה
הוּא אוֹר ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא אוֹר הָאֵין סוֹף
שֶׁהוּא אוֹר כָּל הָאוֹרוֹת. כְּמוֹ שְׂכָתוֹב ה' אוֹרִי
וְכוּ'. וּבְתַחֲלָה בְּרָא ה' יִתְבָּרַךְ אֶת הָאוֹר
שֶׁהָיָה גְדוֹל מְאֹד, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה עַל פְּסוּק וַיְרֵא אֱלֹקִים אֶת
הָאוֹר כִּי טוֹב, שְׂאוֹר שְׂבָרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּשִׁבְעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית הָיָה מְאִיר מִסוֹף
הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ. רָאָה רְשָׁעִים שְׂעִתִּידִין
לְצִאת וְכוּ' עָמַד וּגְנָזוּ לְצַדִּיקִים וְכוּ'. הִינּוּ
שְׂרָצָה ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהָאוֹר יְאִיר בְּאוֹר גְּדוֹל

וְעַל כֵּן מִצְוֹת קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ הִיא מִצְוֹת
רֵאשׁוֹנָה שְׂנִצְטוּוּ בְּהַ יִשְׂרָאֵל, כִּי עֶקֶר מִצְוֹת
קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ, שֶׁהוּא תְּקוּן הַיְרֵחַ, תְּלוּי
בְּשִׁמְחָה כִּנְ"ל, שֶׁזֶהוּ שְׂרָשׁ כָּל הַמִּצְוֹת
שְׂבִתוּרָה, בְּבְחִינַת פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָאֵל מִשְׂמַחֵי
לֵב.

וְעַל כֵּן נִצְטוּוּ בְּמִצְוֹת הַזֹּאת בְּשִׁעַת
יְצִיאַת מִצְרַיִם, כְּמִבְּאֵר שֵׁם בְּפִרְשָׁה, כִּי עֶקֶר
יְצִיאַת מִצְרַיִם הוּא עַל יְדֵי הַשְּׂמִחָה שֶׁעַל יְדֵי
זֶה יוֹצֵאִין מִן הַגְּלוּת, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב, כִּי
בְּשִׁמְחָה תִּצְאוּ כִּנְ"ל:

עיינ שם בהמשך ענין חצות לילה
הנסמך לפרשת החודש.

נטילת ידים לסעודה הלכה ו

ח) וְעַל כֵּן קוּרִין אַחַר כֶּךָ תְּכַף פְּרִשְׁת
הַחֹדֶשׁ שֶׁהוּא סוּד קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ שֶׁהוּא סוּד
הָעֵבֹר, כִּי כָּל זֶה הוּא בְּחִינַת סוּד הָעֵבֹר,
בְּחִינַת כִּי הִיא חֲכֻמַּתְכֶּם וּבִינַתְכֶּם לְעֵינֵי
הָעַמִּים. 'לְעֵינֵי הָעַמִּים' דִּיקָא וְכוּ' (עֵין שֵׁם
בְּהַתוּרָה "חֲדֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן" הַנִּלְוֹת בְּסִימָן סָא וְתַבִּין) כִּי
עֶקֶר הַסוּד הָעֵבֹר שֶׁהוּא סוּד קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ
שְׂנִתְקַשָּׁה בּוֹ מִשָּׁה הוּא לְתַקֵּן פְּגִימַת הַלְבָּנָה
עַד שֶׁיְהִיָּה אוֹר הַלְבָּנָה כְּאוֹר הַחֲמָה שֶׁהוּא
בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת אֶסְפֵּקְלָרְיָא שְׂאֵינָה מְאִירָה
שֶׁהוּא בְּחִינַת הַלְבָּנָה בְּבְחִינַת אֶסְפֵּקְלָרְיָא
הַמְּאִירָה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֲמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
כְּלָלִיּוֹת הַשְּׂגַת דְּרֵי מִטָּה, שֶׁהוּא מְלֵא כָּל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ בְּהַשְּׂגַת דְּרֵי מְעָלָה, שֶׁהוּא
בְּחִינַת אֵיָה וְכוּ', כְּמִבְּאֵר שֵׁם בְּהַתוּרָה כִּי

מאד, אך עמד וגנזו מפני שאין העולם כדאי להשתמש בו וכו'. כי ראה שרב העולם יפגמו אם יהיה האור גדול ביותר. כי ירצו להסתכל בו חוץ מהמדה עד אין סוף שזה בחינת רבוי אור שהיא בחינת חרפן העולם, על פן עמד וגנזו לצדיקים וכו'. כי רק הצדיקים הם כדאי וראויים להשתמש בו, כי הם יודעים לצמצם גם אור הגדול מאד. אבל שאר העולם אינם יכולים להשתמש באור כזה שלא יצאו חוץ מהמדה כנזכר לעיל. כי בודאי כל אחד יש לו גבול ומדה כפי מדרגתו, כמו שפרש רש"י על פסוק ועלית אתה ואהרן והכהנים והעם אל יהרסו לעלות (שמות פרק ט), ופרש רש"י אתה מחצה לעצמך ואהרן מחצה לעצמו וכו' והעם כל עקר אל יהרסו וכו'. (וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה בהתורה תקעו אמונה על מאמר רבותינו זכרונם לברכה שיש די באלקותו לכל בריה וכו' עין שם בסימן ה בלקוטי תניינא.) ומשנגנז האור הראשון עשה ה' את שני המאורות, שהם חמה ולבנה להבדיל בין היום ובין הלילה ולהאיר על הארץ כמו שפרש רש"י שם בפרשת יהי מארת וכו'. ואז קטרגה הירח ואמרה אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד וכו'. כי רצונה היה שיתגדל אורה ביותר, כי היתה מתאווה להאור הראשון שנגנז שהיו מסתכלין בו למרחוק מאד. ואמר לה ה' יתברך לכי ומעטי את עצמך. כי מאחר שאתה רוצה להסתכל למרחוק אתה צריך למעט עצמך יותר, כי מאן דאיהו רב הוא זעיר ומאן

דאיהו זעיר הוא רב. כי מי שרוצה להסתכל חוץ מהמדה צריך להקטין את עצמו ביותר, שזהו בחינת צמצום האור הנזכר לעיל שלא יתלהב יותר מדאי וכו'. ואז נתרעמה הלבנה וטענה עם ה' יתברך כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה במאמר רבי שמעון בן פזי וכו' (חלין בפרק אלו טרפות), ואמר לה ה' יתברך צדיקים יקראו על שמך, יעקב הקטן, דוד הקטן, שמואל הקטן וכו'. הינו שאמר לה שזה עבודת הצדיקים הגדולים שהם מקטינים עצמן בבחינת כי אתם המעט מכל העמים - שאתם ממעיטין עצמכם וכו' כנזכר לעיל. וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום ה' לא גבה לבי וכו' ולא הלכתי בגדולות ובגפלאות ממני אם לא שויתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אמו וכו'. שכל זה הוא בחינת מה שצמצמין אור להביות לבם שלא יבער יותר מדאי וכו'. ועל ידי זה דיקא זוכין להמשיך האור בהדרגה ובמדה וכו', עד שזוכין אחר כך להאיר בלבם אור גדול בבחינת תקון וכנזכר לעיל, שזהו בחינת מי זאת עולה כנזכר לעיל. שזהו בחינת תקון ומלוי פגימת הלבנה, כי כל הפגם של הלבנה היה על שרצתה לקבל האור שלא בהדרגה וכו'.

ועל פן התקון על ידי הצדיקים הגדולים המקטינים עצמן כנזכר לעיל. וזה בחינת סוד קדוש החדש שנתקשה בו משה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, והוא סוד העבור שלא נמסר אלא לגדולים. כי הוא

כי עקר פגם הצמצומים שעל ידי זה היתה השבירה שמשם כל הפגמים, הכל היה מחמת שלא היה אז אתערוותא דלתתא כנזכר לעיל, ומשם היתה פגימת הלבנה כנזכר לעיל. על כן אי אפשר לתקן כי אם על ידי בני אדם התחתונים, שזהו בחינת הביאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח. כי כביכול ה' יתברך בעצמו אי אפשר לתקן כי בהכרח שיהיה אתערוותא דלתתא וכנזכר לעיל.

ראש חודש הלכה ג

(א) ועל כן בניסן שבו היתה גאלת מצרים, שזהו בחינת קדוש החדש, בחינת ראש חודש, על כן נקרא ראש חודשים, כמו שכתוב, "החדש הזה יהיה לכם ראש חודשים". הינו שניסן כל החדש כלו הוא בבחינת ראש חודש, כי בו היה גאלת מצרים, שזהו בחינת ראש חודש כנ"ל. ועל כן הקריבו בו שנים עשר נשיאים של שנים עשר שבטי יה, שהם כנגד שנים עשר חודשי השנה, שהם בחינת שלמות מלכות דקדושה שעומדת על שנים עשר בקר כנ"ל. כי ניסן כלול מכלם, כי בו נתגלה מלכות דקדושה בבחינת יציאת מצרים, שזה בחינת קדשת ראש חודש ועל כן בלם תלויים בו וכלול מכלם. ועל כן נוהגין בו יום טוב בכלו ואין אומרים בו תחנון, כי כל החדש כלו הוא בבחינת ראש חודש, כי בו נתגלה בחינת קדשת ראש חודש כנ"ל:

סוד תקון הצמצום שקשה מאד לעמד עליו שזה בחינת בין השמשות כהרף עין וכו' ואי אפשר לעמד עליו כנזכר לעיל.

(כז) ועל כן שם בפרשת קדוש החדש נצטוו על הקרבן פסח ומצות אכילת מצה ואסור חמץ. וכו' עיין שם

... (ל"א) נמצא שקדם פסח קורין אלו הארבע פרשיות, שכלם בשביל להמשיך קדשת פסח ושבעות שהיא יציאת מצרים ומתן תורה, שהיא בשביל לגלות אלקותו יתברך בהדרגה ובמדה בבחינת תקון פדי שיתגלה מלכותו לכל באי עולם לעולם ועד. שהעקר על ידי תקון הצמצומים הנזכרים לעיל בחינת אתערוותא דלתתא כנזכר לעיל. שכל זה הוא ענין ארבע פרשיות הנזכרות לעיל וכנזכר לעיל:

(לד) גם מה שמבאר לעיל בענין קדוש החדש שהוא תקון פגימת הלבנה וכו'. צריכין לבאר עוד על פי התורה הנזכרת לעיל, שזהו בחינת מה שבסוף כשלא נתפסה הלבנה אמר ה' יתברך הביאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח וכו'. הינו שאמר לה שאי אפשר לתקן הדבר כי אם על ידי ישראל שהם בזה העולם הבחירה שהם דיקא צריכין לכפר ולתקן ענין זה של פגימת הלבנה, שהיא בחינת פגם הצמצומים הנזכרים לעיל. כי כביכול ה' יתברך בעצמו אי אפשר לתקנו, כי עקר התקון הוא על ידי אתערוותא דלתתא דיקא.

בַּעֲצָמוּ כַּנ"ל. וְעַל כֵּן אֲזַי דִּיקָא יְכוּלִין
לְהִתְקַרֵב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ וּלְחַזֵּר בְּתְשׁוּבָה.

אך צריך לזה דעת גדול לידע זאת ולכונן
השעה שמגיעין לתכלית ההסתרה ולדעת
שאזי דיקא מקרבין אליו מאד, שעל ידי זה
מהפכין ההסתרה לדעת כנ"ל, כי פשאין
יודעין זאת תוכל להתגבר ההסתרה חס
ושלום, ויעבר השעה שהיה יכולין להתקרב
אליו יתברך, על כן צריכין חכם גדול
במעלה גדולה מאד שיזכה לדעת הנ"ל עד
שיוכל לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה
להפכה לדעת, ודיקא אז יקרב את ישראל
לאביהם שבשמים ויחזירם בתשובה כנ"ל.

וזה בחינת יציאת מצרים שהיה על ידי משה
רבנו, עליו השלום, כי ישראל הגיעו אז
לתכלית הירידה עד שלא היו יכולים
להתמהמה שם אפלו רגע אחת כמו שכתוב,
”ולא יכלו להתמהמה”. ואם היו משהין שם
עוד שעה קלה היו כמעט נשארין שם חס
ושלום, אך משה רבנו היה מכונן את השעה
והמתין עד אשר הגיעו לתכלית הירידה
ואזי דיקא היה מגלה ההסתרה ונמשך דעת
ואור גדול וגאלם אז דיקא כנ"ל. וזה בחינת
רדו שמה. 'רדו' דיקא שרמו להם שהיו
בגלות כמספר רדו, כמו שאמר רבותינו
זכרונם לברכה. הינו כשיגיעו לבחינת רדו
הינו לתכלית הירידה, אזי דיקא יהיו נגאלין
כנ"ל.

וזה בחינת מה שכתב רבנו גרוי יאיר, על
פסוק, ”תעיתי כשה אובד”. וכו' (בסימן רי)

(ב) וזה בחינת ראש חודש שהוא בחינת
התגלות ההסתרה שמגלין ההסתרה על ידי
שיודעין שגם שם מלבש דעת, כי דיקא אז
כשמגיעין לתכלית ההסתרה והירידה חס
ושלום, בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה אזי
דיקא מגלין ההסתרה ונעשה ממנה דעת
גדול כנ"ל, כי כשמגיעין לתכלית הירידה
וההסתרה חס ושלו, אזי דיקא מקרבין לה'
יתברך בתכלית הקרוב, כביכול, כי שם
בתכלית ההסתרה והירידה חס ושלו, שם
מלבש ה' יתברך בעצמו, כביכול, בלי לבוש
כנ"ל. נמצא שאז דיקא יכולין להתקרב
אליו יתברך, כי אזי דיקא סמוכין אליו מאד
מאד.

וזהו בעצמו ההסתרה והפגם, כי
ההסתרה, שהיא בחינת התגברות הסטרא
אחרא, יניקתה רק מבחינת שבירת פלים
שנעשין על ידי רבוי אור, כי רבוי השמן
גורם כבוי הנר חס ושלו, עד שנסתר
לגמרי ואין יכולין לראות ולהשיג אלקותו
כלל מחמת בחינת רבוי אור. נמצא, שבודאי
ההסתרה אף שהיא ירידה גדולה מאחר
שנסתר אלקותו לגמרי חס ושלו, עם כל
זה מאחר שכל זה נעשה על ידי בחינת רבוי
אור. נמצא, שבאמת מלבש שם דיקא אור
גדול ונורא מאד, ואדרבה, כשמגיעין
לתכלית הירידה שאין ירידה למטה ממנה
חס ושלו, אזי דיקא סמוכין אליו יתברך
בתכלית הקרוב, כי בתכלית הירידה
וההסתרה חס ושלו, שם מלבש הוא יתברך

יהיה יום טוב. כי עקר הארת התשובה בשלמות הוא ביום טוב, כי כל הימים טובים הם ימי תשובה, כמו שכתב רבנו גרו יאיר, כי אז עולה המלכות עליה גדולה ביותר ועקר עליות המלכות על ידי תשובה כנ"ל וכמוכא במקום אחר, כי ביום טוב הוא הכניעת מלכות הרשעה, מלכות עמלק, שהוא בחינת ארבע מלכות. ומלכות דקדושה עולה על ידי שמקבלת חיות מאור הפנים בחינת חכמה ודעת, כמוכא במאמר מישראל דסכינא עין שם (בסימן ל). נמצא, שעקר התשובה ועלית המלכות הוא ביום טוב. וכל זה תלוי בראש חדש שממנו מונין ויודעין מתי לעשות יום טוב, הינו שעל ידי התגלות ההסתרה, שזה בחינת ראש חדש, שזה בחינת התעוררות התשובה, על ידי שנשמע קול הכרוז כנ"ל, על ידי זה זוכין אחר כך לתשובה שלמה כראוי בבחינת דעת גדול, שזה בחינת יום טוב כנ"ל.

ראש חדש הלכה ד

ועל כן מצות קדוש החדש היא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל, כי זה הוא בחינת כלל כל התורה כלה שיהיה לנו כח לגלות מלכותו על כל העולם. ואף על פי כן יהיה קיום העולם כמו שיהיה לעתיד וכו' כנ"ל. ועל כן עקר יציאת מצרים תלוי בזה, כמבאר שם בפרשת החדש שתתקף כשרצה ה' יתברך להוציאם ממצרים אזי גלה למשה רבנו סוד קדוש החדש ושם נאמר ענין יציאת מצרים. כי עקר כל הגליות שהם

שקשאדם נבוך ותועה מאד מאד בדרךים המקלקלים חס ושלום, לפעמים הוא תועה כל כך עד שמקרב מאד אל הקדושה ועל ידי נסיון קל יכול לחזור אליו יתברך, אך מחמת שנתרחק מאד ממנו יתברך זמן רב, על כן אינו שומע קול הכרוז, עין שם. אבל כשיש חכם גדול כנ"ל שיודע ומשיג דעת הנ"ל ויוכל לכונן את השעה, הוא יוכל לקרב אותם אז דיקא כשמגיעין לתכלית הירידה כנ"ל, כי אזי סמוכין מאד אליו יתברך רק שאינו שומע קול הכרוז, אבל על ידי דעת החכם הנ"ל הוא מגלה ההסתרה כנ"ל ואזי שומע קול הכרוז בבחינת אוריתא מכרזת קמיהו כנ"ל

... וזה שכתב רבנו גרו יאיר, ששרש התשובה בראש חדש, כי ראש חדש, שהוא בחינת התגלות ההסתרה כנ"ל, אזי אוריתא מכרזת קמיהו. ועל כן אז הוא התעוררות התשובה לכל באי עולם ואפלו לפושעי ישראל שהם בתכלית ההסתרה, כי אזי נתגלה ההסתרה, שזה הוא בחינת ראש חדש, בחינת מלוי הלבנה ותקונה בעת שהגיעה לתכלית הפגם כנ"ל.

ג) ועל כן קדוש החדש היא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל במצרים ושם באותה פרשה של החדש הזה לכם נאמר יציאת מצרים וגאלתם, כי בזה היה תלוי גאלתם, כי יציאת מצרים היא בבחינת קדוש החדש כנ"ל וכל מצות קדשת ראש חדש הוא בשביל יום טוב כדי לידע אימת

והמצות, שזהו בחינת קדוש החדש, על ידי זה נתבטל כל יניקתם. ואזי יוצאין מגלות מצרים שכולל כל הגליות, כי ממשיכין אור של לעתיד שיתגלה מלכותו על כל העולם ואף על פי כן יהיה קיום העולם, שזהו בחינת קדוש החדש וכו' כנ"ל:

(ח) וזה בחינת ניסן שהוא ראש חדשים, כי ניסן הוא אביב אל"ף עם שתי' יו"ד עם ב' שיש לשני בתים עליה, בחינת מי עם זאת עולה וכו', בחינת שני מלכים משתמשים בכתר אחד, בחינת שני המארת הגדולים, שזהו בחינת ראש חדש וכו' כנ"ל, כי יש שנים עשר ראשי חדשים כנגד שנים עשר שבטים. וכ'ל שבט ושבט יש לו נשיא. וכ'ל נשיא ונשיא בחינת צדיק הדור הוא בחינת משה, שהוא לבד זוכה לבחינת סוד קדוש החדש כנ"ל, כי הצדיק לבד, שהוא מנהיג הדור, בחינת משה, בחינת הנשיא, הוא יכול להמשיך הארה זו באנשיו להודיעם הדרך אשר ילכו בה לקבל על מלכותו בהדרגה ובמדה וכו' כנ"ל:

ראש חדש הלכה ו, ב'

בערב ראש חדש הלכנה הוא בתכלית המעוט ואז דיקא מתחלת להתמלאות מיד בראש חדש וזה רמז על כל אחד מישראל שהם עתידים להתחדש כמותה וכו', כמו שאומרים בברכת קדוש הלכנה, כי כל מי עולם אנו עוסקים בתקון פגימת הלכנה ובכל פעם מתקנים אותה מעט מעט עד

כלולים בגלות מצרים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הוא רק על ידי בחינה הנ"ל על ידי שלא נתגלה עדין מלכותו יתברך ואמין דעלמא, שהם בחינת מלכות הרשעה שלטין על ישראל, שאחיותם מבחינת הצמצום והמעוט כנ"ל. שזה בחינת גלות מצרים לשון מצר וצמצום. ועל כן עקר הגאולה הוא על ידי בחינת סוד קדוש החדש, דהינו על ידי שזוכין על ידי צדיק הדור בחינת משה, להשיג סוד הנ"ל אף לגלות אור אלקותו יתברך בהדרגה ובמדה, שעל ידי זה נתגלה מלכותו יתברך על כל באי עולם וכו' כנ"ל. כי אחיות האמות שאחיותם מהסטרא אחרא הוא רק מבחינת רבוי האור ומעוט האור, כי רבוי האור הוא המעוט, כי אי אפשר לקבל רבוי האור ועל ידי זה נתמעט ונסתלק לגמרי, אבל אנחנו זוכים לקבל האור בהדרגה ובמדה על ידי התורה הקדושה, שעל ידי זה זוכין לגלות אלקותו על כל העולם ואף על פי כן יהיה קיום העולם, שזהו בחינת סוד קדוש החדש. ואזי כשנתגלה האור בהדרגה ובמדה בסוד קדוש החדש אזי אין להאמות שום יניקה כלל ואזי הוא מפתחם, כי יניקתם הוא רק על ידי שנתצמצם האור ביותר בבחינת מצרים. ואין זוכים לגלות אור אלקותו יתברך בתוך הצמצום, אז יש להם יניקה. ובאמת בודאי אי אפשר לגלות להם אלקותו יתברך, כי אזי יתבטלו לגמרי, כי אין להם כלים לקבל. אבל כשאנו זוכים לגלות מלכותו יתברך על ידי התורה

אמתיים המתחדשים כנֶשֶׁר וכו' בחינת וקני
ה' יחליפו כח.

כי הם מתגברים בעבודתם בכל יום
מחדש כאלו עדין לא התחילו שום התחלה
בעבודת ה' ותורתו וכמבאר הרבה מזה
בדברינו. ויותר מזה שמענו ממנו פעם אחר
פעם שאי אפשר לבאר כלל כמה וכמה היה
בעיניו בכל פעם כתינוק ממש שאינו יודע.
ופעם אחת שמעתי ממנו בפרוש שאמר, אני
עתה כגמול עלי אמו וכו'.

ועל ידי שמתחדשים בכל עת ומשיגים
גדלת הבורא יתברך בכל יום ובכל עת
מחדש. ועל ידי זה מחברים ספרים קדושים
חדשים בכל עת, כי כל הספרים הקדושים
הוא לבאר ולגלות גדלת התורה הקדושה,
שהוא גדלת הבורא יתברך ונגדלת קדשת
ישראל, כי קדשא בריך הוא ואורייתא
וישראל כלא חד, כמו שאיתא בזהר
הקדוש. על כן על ידי זה הם משיגין
וממשיכין חסדים חדשים בכל יום ובכל עת
שמשם עקר התקנה לזכות לתשובה כל
הרחוקים מאד מאד שפמעט כמעט אבדה
תקנתם, בפרט בגלות האחרון הארץ והמר
הזה, שעקר הוא גלות הנפש. וכמבאר
באריכות בהקנה 'אני הגבר', שמקונן שם
ירמיהו הנביא בעד כלל ישראל. והעקר
בעד אחרית הימים האלה וצוועק שם בעד
כל אחד מישראל, "אני הגבר ראה עני וכו'
אותי נהג וילך חשך ולא אור, אף בי ישוב
יהפך ידו כל היום וכו'". ומי שמשים לב

שלעתיד תתמלא פגימתה לגמרי ולא יהיה
בה שום מעוט וכו' ואף על פי שבגשמיות
אין אנו רואין בהלבנה עתה שום תקון, כי
בכל חדש חוזרת ומתמעטת כבתחלה, אף
על פי כן אנו מאמינים שאין יגיעתנו לריק
חס ושלום, ובנדאי בכל ראש חדש וראש
חדש ובכל ברכת קדוש לבנה ובשאר
התקונים שעושים הצדיקים וכל ישראל
בשבילה, בנדאי היא נתתקנת ברוחניות
בכל פעם עד שלעתיד נראה זאת עין בעין
שנתמלאה פגימתה על ידי קדשת הצדיקים
וכלל ישראל. וכמו כן הוא אצל כל אחד
מישראל שיש לו עליות וירידות כל ימיו
בלי שעור עד שיש שנדמה לו שלא פעל
כלום, מאחר שבכל פעם חוזר ונתמעט או
נפגם חס ושלום, אף על פי כן אין שום
יגיעה לריק, חס ושלום, כמבאר כבר אצלנו
כמה פעמים:

ראש חדש הלכה ז', י"ז

י"ז) ובשביל זה נקרא ראש חדש על שם
התחדשות, כי היצר הרע נקרא מלך זקן
וכסיל, כי זה כלל ההתרחקות מה' יתברך,
רחמנא לצלן, של כל אחד ואחד מגדול ועד
קטן העקר הוא על ידי זקנה דסטרא אחרא
מה שנדמה לכל אחד כאלו הכל מתנהג
כסדר והוא כבר זקן בדרךיו וכו' ואי אפשר
לו לשוב מהם, כמו שכתוב, "לא יאמין שוב
מני חשך". והכל על ידי שמפיל עליו זקנה
המלך זקן וכסיל, שהוא היצר הרע כנ"ל.
ועל כן כל התקון על ידי הצדיקים החכמים

וְכָל זֶה מִמְּשִׁיכֵינּוּ עָלֵינוּ הַצְדִּיקִים
הַגְּדוֹלִים הַנִּלְהַבְּתֵם מִתְחַדְּשִׁים בְּכָל יוֹם
וּמִתְחַיִּילִין מִחֲדָשׁ בְּכָל עֵת וְהֵם מִמְּשִׁיכֵינּוּ
עָלֵינוּ חֲסִדִים חֲדָשִׁים בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת
וּמִבְטָלִין הַזְקֵנָה דְסִטְרָא אַחְרָא שְׂמִשְׁם כָּל
כַּח הַיֵּצֵר הָרַע, כִּי כָּל תְּקוּנָתוֹ הוּא עַל יְדֵי
שְׂאִין יוֹדְעִין כָּלְל עַד הֵיכֵן חֲסִדֵי מַגִּיעִים,
כִּי לְגַדְלָתוֹ אֵין חֲקָר. וְעַקֵּר גְּדֻלָּתוֹ וְתִבְרָךְ
הוּא חֲסִדִים, כִּי חֲסִד נִקְרָא גְּדֻלָּה, וְכַמְבָּאָר
מִזֶּה הִרְבֵּה בְּמִקּוּם אַחֵר.

וְכָל זֶה בְּחִינַת קְדֻשַׁת רֹאשׁ חֹדֶשׁ שֶׁנִּקְרָא
רֹאשׁ חֹדֶשׁ עַל שֵׁם הַהִתְחַדְּשׁוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל.
וְכַמּוֹ שְׂאוּמְרִים בְּכַרְכַּת הַלְּבָנָה, וְלִלְבָנָה
אָמַר שֶׁתִּתְחַדֵּשׁ וְכוּ'. שֶׁהֵם עֲתִידִים לְהִתְחַדֵּשׁ
כְּמוֹתָהּ וְכוּ'. וְעַל כֵּן שְׂרָשׁ הַתְּשׁוּבָה הוּא
רֹאשׁ חֹדֶשׁ, כְּמוֹ שְׂמִבְּאָר בְּסִימָן יו"ד חֲלָק
(א), כִּי עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה עַל יְדֵי הַהִתְחַדְּשׁוֹת
כַּנִּלְהַבְּתֵם, אֲבָל כָּל זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת כִּי אִם
בְּכַח הַצְדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הַמִּתְחַדְּשִׁים בְּכָל
עֵת וּמִתְחַדְּשִׁין בְּתוֹרָה, שְׂעַל יְדֵי זֶה נִתְרַבֵּין
הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים כַּנִּלְהַבְּתֵם, כִּי רַק הֵם יוֹדְעִים
סוּד הָעֵבֹר לְעֵבֵר שָׁנִים וְלִקְבַע חֲדָשִׁים
וְלְהִמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת רֹאשׁ חֹדֶשׁ בְּזַמְנוֹ וּבְעֵתוֹ
בְּאִפְסָן שְׂיִזְכּוּ יִשְׂרָאֵל לְהִתְחַדֵּשׁ עַל יְדֵי זֶה
וְלָשׁוּב בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה, שְׂזֵה הָעַקֵּר, עַל כֵּן
עַקֵּר קְדֻשַׁת רֹאשׁ חֹדֶשׁ הוּא עַל יְדֵי רְבוּי
הַסְּפָרִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲמוּנַת חֲכָמִים
וְכַנִּלְהַבְּתֵם, כִּי יֵשׁ בְּזֵה סוּד גְּדוֹל, בְּחִינַת סוּד
הָעֵבֹר בְּעֵנִין הַהִתְחַדְּשׁוֹת. וְהָעַקֵּר שְׂצָרִיכֵינּוּ
לִידַע וְלְהִאָּמֵן שְׂאִין יוֹדְעִין כְּלוּם וּבְכָל יוֹם

לְהִרְגִישׁ צְרוּת נַפְשׁוֹ הַנְּזוּפָה הִרְחוּקָה
מֵאֲבִיָּה שְׂבִשְׂמִים, יְבִין מֵאֲלִיּוֹ לְפָרֵשׁ כָּל זֶה
עַל עֲצָמוֹ, כִּי הַיֵּצֵר הָרַע מַנִּיחַ כָּל הָעוֹלָם
וְאֵינוֹ מִתְגַּרָּה אֶלָּא בְּיִשְׂרָאֵל וּבִתְלִמְיָדֵי
חֲכָמִים בְּיוֹתֵר וְכוּ', כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּה (סֵפֶה ד). שְׂזֵהוּ בְּחִינַת אֶךְ בִּי
יָשׁוּב יְהִפֵּךְ יָדוֹ וְכוּ'. וְכֵן צִעַק דָּוִד, "כִּי יוֹמָם
וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדִיךָ וְכוּ'". וְכֵן הוֹלֵךְ
וְצוֹעֵק יְרֻמָּה, "בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי וְכוּ'
גָּדַר בְּעַדִּי וְלֹא אֵצֵא וְכוּ' וְכוּ'". עַד שְׂאוּמֵר,
"וְאוּמֵר אָבִד נִצְחִי וְתוֹחַלְתִּי מֵה'".

כִּי לְפִי הַנִּרְאָה לְדַעַת הָאָדָם כְּכָר אָבִד
נִצְחִי וְתוֹחַלְתוֹ וְתִקְוָתוֹ, אֶךְ מִחֲזִיק נַפְשׁוֹ
וְאוּמֵר, "זֹאת אֲשִׁיב אֵל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל
וְכוּ' חֲסִדֵי ה' כִּי לֹא תָמוּ כִּי לֹא כְּלוּ רַחֲמֵיו".
וּמֵאֲחֵר שְׂחֲסִדֵי וְרַחֲמֵיו אֵינָם תָּמִים וְאֵינָם
כְּלִים לְעוֹלָם, בְּוֹדָאֵי יֵשׁ תְּקוּהָ לְחֲסִדֵי
וְרַחֲמֵיו גַּם עֵתָה עֵתָה אַחֵר כָּל הַקְּלָקוּלִים
הִרְבִּים שְׂקָלְקֵנוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד. אֶךְ כָּל זֶה
עַדִּין אֵינוֹ מִסְפִּיק לְנַחֵם וּלְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ
מִרְבוּי הַתְּגַבְּרוֹת מְרִירוֹת פְּגָמֵי הָעֲצוּמִים,
אֶךְ עַקֵּר הַתְּקוּהָ הוּא מֵה שְׂאוּמֵר אַחֵר כְּךָ,
"חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֲמוּנָתְךָ". וּפְרָשׁ
רַש"י שֶׁהַחֲסִדִים מִתְחַדְּשִׁים בְּכָל בָּקָר, וְרַק
זֶה כָּל נִחְמָתְנוּ וְתִקְוָתְנוּ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
מֵה שֶׁה' יְתִבְרָךְ מִחֲדָשׁ חֲסִדִים חֲדָשִׁים
נִפְלְאִים בְּכָל בָּקָר, שְׂעַל יָדָם עַקֵּר חֲדוּשׁ
מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שְׂבִכָּל יוֹם בְּחִינַת וּבִטְוִבוֹ
מִחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.

בנו מכל העמים נמשך מקדשת ראש חדש, שהוא סוד העבור שנצטוו תחלה קדם שיצאו ממצרים וקדם קבלת התורה שאז בחר בנו, כי סוד שבחר בנו נמשך מסוד העבור, שהוא קדשת ראש חדש כנ"ל.

ועל כן מתחילין בראש חדש תחלה מקדשת ראש חדש הנ"ל, אבל בימים טובים שתלוי קדשתם בראש חדש, שכלם זכר ליציאת מצרים שאז כבר בחר בנו מכל העמים, אז מתחילין אתה בחרתנו, כי כבר נבחרנו מכל העמים ביציאת מצרים ומתן תורה על ידי קדשת ראש חדש, שהוא סוד העבור שנצטוו כבר במצרים כשרצה להוציאם, כמבאר שם בפרשת החדש וכן"ל. ועל כן ראש חדש הוא שרש התשובה כנ"ל. וכל כח התשובה הוא על ידי קדשת ראש חדש:

ארבע פרשיות

הפרה הוא לתקן חטא העגל, שהוא בחינת פגם הברית כנ"ל. ואזי כשנטהר ונתקן פגם הברית ומעבירין ומסלקין סטרא דמותא אזי קורין פרשת החדש, כי על ידי כל זה נתתקנו ונתמלאו החדשים ואז נתקדש החדש בחינת החדש הזה לכם ראש חדשים וכן"ל. וזה שקורין הארבעה פרשיות במפטיר, כי מפטיר הוא בחינת מלכות, כי מפטיר הוא השביעי והאחרון של כל הקוראים שזה בחינת מלכות. וכל הארבעה פרשיות באין לתקן ולהשלים

ובכל עת נעשין חדשות לגמרי וכו', ועל ידי זה יש תקנה תמיד לכל בכח הצדיקים הנ"ל המתחדשים בכל עת וכן"ל:

כי עקר כח התשובה הוא על ידי שרשי התורה שהוא למעלה מהתורה, כי על פי פשיטות משפטי התורה לא היה מועיל תשובה, רק כח התשובה הוא מהתקדים הנעלמים מאד, שהם בחינת שרשי תורה, בחינת סוד העבור שמשגיגים הצדיקים המתחדשים בכל עת כנ"ל. על כן ראש חדש הוא שרש התשובה כנ"ל:

י"ט) מבאר בספרים שסוד העבור בו כלולים כל סודות התורה. ובתחלה נתגלה לאדם הראשון וממנו לצדיקים בכל דור עד שבא לאברהם אבינו. וכל אחד השיגו כפי עבודתו וצדקתו. ועקר נתגלה למשה רבנו. וגם הוא נתקשה בו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק, "החדש הזה לכם", מלמד שנתקשה בו משה וכו'. כי בסוד זה נעלם סוד הבחירה וסוד שבחר בנו מכל העמים, כי ישראל מונין ללבנה וכו'. ועל כן מצות קדוש החדש, שהוא סוד העבור, הוא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל ונצטוו על זה בעודם במצרים קדם מתן תורה, כי משם כל התחלת קדשת ישראל מה שבחר בנו מכל העמים להיות לו לעם סגלה וכן"ל. ועל כן בראש חדש מתחילין תחלה, ראשי חדשים לעמך נתת. ואחר כך מסימין בשבח, כי בעמך ישראל בחרת מכל האמות. כי כל שבח זה שבחר

החמה, כי חמה ולבנה זה בחינת שכל עליון ושכל תחתון הנ"ל, כידוע, ועל ידי פגימת הלבנה נפגם השכל הנ"ל ואין יודעין להשיג אלקותו יתברך. ומשם באים כל הפגמים ועל ידי מצות קדוש החדש מתקנים זאת וממלאים פגימת הלבנה שיהיה הלבנה שהיא בחינת חכמה תתאה, בחינת מלכות, בחינת השכל הנ"ל שיהיה בשלמות שיוכלו לקבל ולהשיג על ידו אור השכל העליון, להשיג אלקותו יתברך, שזהו בחינת אור החמה כנ"ל ואז יתמקן הכל ויתקנים, ויהיה אור הלבנה כאור החמה, ויקים, "כי מלאה הארץ דעה לדעת את ה' וכו'".

ועל כן קורין כל זה קדם פסח שהוא ראש והתחלת וכלל כל הרגלים, כי כל הרגלים הם זכר ליציאת מצרים שהיה בפסח, כדי שעל ידי כל התקונים הנ"ל נזכה לקבל אור הפנים המאיר בשלש רגלים, שעל ידי זה עקר חיות המלכות שהוא השכל הנ"ל. כדי שנוזכה להשיג אלקותו יתברך ויתקנים, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שכמו שביציאת מצרים זכינו על ידי כחו של משה לצאת מכל שערי טמאה לכל שערי קדשה עד שזכינו להשגת אלקות במתן תורה, כן נזכה גם עתה בתקן הגלות הזה לצאת מכל הטמאות ולעלות לכל הקדשות עד שנוזכה להשגות אלקות על ידי גדל כחם של הצדיקי אמת הגדולים במעלה כנ"ל:

בחינת מלכות שהוא בחינת ד' כנ"ל, ולהכניע מלכות המן עמלק, שהוא כנגד מלכות דקדשה וכלול גם כן מכל הארבע מלכות, (כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה).

שחיטה הלכה ד, ו"ג

ואחר כך קורין פרשת החדש (שמות יב, א כ), שהיא מצות קדוש החדש לעבר שנים ולקבע חדשים, להשוות שנות החמה עם הלבנה, שהוא בחינת מלוי פגימת הלבנה. ואז יתבטל החשך, כי עקר החשך של לילה הוא מחמת פגימת הלבנה. אבל לעתיד כשיתמלא פגימת הלבנה, יתבטל החשך, כמו שנאמר, "לא יבוא עוד שמשך וירחך לא יאסף וכו'". נמצא, שעל ידי פרשת החדש, בחינת מצות קדוש החדש מכניעין ומבטלין החשך, שהוא בחינת גוף, בחינת בהמה וכו'.

נמצא, שכל הארבע פרשיות הם להכניע הרע שבארבעה יסודות, שהם בחינת מיתה וחשך, בהמה, גוף, שכחה וכו'. ולהגביר הנפש בחינת אדם, בחינת אור, בחינת חיים וכו'.

בשר בחלב הלכה ה

כו) ואחר כך קורין פרשת החדש, שהוא בחינת קדוש החדש, שהוא תקון ומלוי פגימת הלבנה שיהיה אור הלבנה כאור

שְׁעַל יְדֵי הָרָאשִׁי חֲדָשִׁים הֵם תִּקּוּן כָּל
הַמוֹעֲדוֹת, שְׁאֵז עֲלִית הַמְּלָכוֹת וְכוּ' כַּנ"ל :

(ו) וְכָל אֵלוֹ הָאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, שְׁעַל יָדָם
חֻתְּכִין הַמְּלָכוֹת מֵאַרְבַּע מְלָכִיּוֹת, וְאַחַר כֵּן
עוֹלָה לְאוֹר הַפְּנִים בְּשֵׁלשׁ רִגְלִים, זֶה בְּחִינַת
אַרְבַּעַת בְּנֵי הַמְּבֹאֲרִים בְּמֵאמֶר הַנ"ל שֶׁהֵם
בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת שֶׁהִיא בְּחִינַת ד', כְּמוֹ
שֶׁמְבֹאֵר

... פְּרִשַׁת הַחֲדָשׁ אֵז מִתְחִיל הַמְּלָכוֹת
לְעֹלֹת לְאוֹר הַפְּנִים, כִּי אֵז מִתְחִיל הָאָרֶת
פֶּסַח שֶׁהוּא רֹאשׁ לְרִגְלִים. וְעַל כֵּן נֵאמַר
בְּפָרְשָׁה זוֹ כֹּל דִּינֵי פֶסַח, זֶה בְּחִינַת בֶּן תָּם
שֶׁהוּא יַעֲקֹב אִישׁ תָּם, כְּמוֹ שֶׁמְבֹאֵר שָׁם, כִּי
יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַת אוֹר הַפְּנִים, בְּחִינַת מְבַקְשֵׁי
פְּנִיךָ יַעֲקֹב סֵלָה (תְּהִלִּים כד) כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ,
זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה, פְּעָמִים :

חדש הלכה ג, ז'

וְעַל כֵּן קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ הוּא מְצוּהָ רֹאשׁוֹנָה
שֶׁנִּצְטַווּ יִשְׂרָאֵל בִּיציאתָם מִמִּצְרַיִם. כִּי עֵקֶר
גְּאֻלַּת מִצְרַיִם תְּלוּיָהּ בְּמְצוּהָ זוֹ שֶׁל קְדוּשַׁת
הַחֲדָשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת תִּקּוּן הַלְּבָבָה לְמֵלֵאוֹת
אוֹתָהּ מִפְּגִימָתָהּ עַל יְדֵי מְצוֹת קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ
שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּעֹלּוֹת הַנֶּפֶשׁ וְכוּ' שֶׁזֶהוּ עֵקֶר
יציאת מִצְרַיִם כַּנ"ל.

וְעַל כֵּן כָּל יציאת מִצְרַיִם שֶׁהוּא בְּחִינַת
קְדֻשַׁת הַשְּׁלֵשׁ רִגְלִים בְּחִינַת קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ,
בְּחִינַת הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם רֹאשׁ חֲדָשִׁים שֶׁהִיא
מְצוּהָ רֹאשׁוֹנָה שֶׁנִּצְטַווּ מִשָּׁה בְּעַת יציאת

מִעוֹנֵן וּמִנְחַשׁ הַלְּבָבָה ב', ג'

וְעַל כֵּן עֵקֶר קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ הוּא מְצוּהָ
רֹאשׁוֹנָה שֶׁנִּצְטַווּ יִשְׂרָאֵל בִּיציאתָם מִמִּצְרַיִם,
כִּי אֵז נִתְגַּלָּה הַשְּׁגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי שָׁדַד
הַמְּעַרְכוֹת וְעָשָׂה עִמָּנוּ נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת וְאֵז
נִתְגַּלָּה וּנְמַשֵּׁךְ בְּחִינַת עֲלֵמָה דְאֵתִי בְּזֶה
הָעוֹלָם, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ כַּנ"ל.
נִמְצָא, שֶׁקְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ הוּא בְּבְחִינַת עֲלֵמָה
דְאֵתִי, בְּחִינַת הַשְּׁגָחָה, בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

גלוח הלכה ג

(ד) וְעַל כֵּן קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ הוּא מְצוּהָ
רֹאשׁוֹנָה שֶׁנִּצְטַווּ יִשְׂרָאֵל, כִּי קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ
הוּא בְּחִינַת מְלָכוֹת חֲכָמָה תְּתָאָה הַנ"ל,
בְּחִינַת צְמֻצוּמִים שֶׁל הַשְּׁגָחַת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ,
שֶׁבְּזֶה כְּלוּל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה כַּנ"ל :

(ה) וְזֶה בְּחִינַת אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת שֶׁקוֹרִין
קֶדֶם פֶּסַח שֶׁהוּא רֹאשׁ לְשֵׁלשׁ רִגְלִים, שְׁאֵז
הַתְּחִלַּת הַתְּגִלּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּתְגַּלָּה
לְיִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי יציאת מִצְרַיִם וּקְרִיעַת יַם
סוּף וְכוּ', כִּי אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת הֵם כַּנִּגְדַּת בְּחִינַת
הַמְּלָכוֹת, שֶׁהִיא בְּחִינַת אַרְבַּע, שֶׁצְּרִיכִין
לְחַתְּכָהּ מִגְּלוֹת שֶׁל הָאַרְבַּע מְלָכִיּוֹת שֶׁכֻּלָּם
נִקְרָאִים "גְּלוֹת מִצְרַיִם", כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ,
זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה (סִימָן ד) בְּשֵׁם הַמְּדַרְשׁ; שֶׁכָּל
הַגְּלוֹת נִקְרָאִים גְּלוֹת מִצְרַיִם עַל שֵׁם שֶׁהֵם
מִצְרַיִם לְיִשְׂרָאֵל

... פְּרִשַׁת הַחֲדָשׁ זֶה עֵקֶר בְּחִינַת עֲלִית
הַמְּלָכוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת רֹאשׁ חֲדָשׁ כַּנ"ל.

מְצַרִּים כָּל תְּקוּן זֶה נִמְשָׁךְ מֵרֹאשׁ הַשָּׁנָה,
הֵינּוּ כִּי גַם אִזּוֹ הָאִיר עֲלֵיהֶם בְּהַעֲלֵם גְּדוּל
קִדְשֵׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּזִכּוֹת יוֹסֵף שִׁצְאָ בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה מִבֵּית הָאֲסוּרִים בְּחֵינֵת עֲדוּת בִּיהוֹסֵף
שְׁמוֹ.

בכור בהמה טהורה הלכה ד

(יא) וְזֶה בְּחֵינֵת פְּרִשֵׁת הַחֹדֶשׁ, כִּי הִירָאָה
בְּחֵינֵת מַלְכוּת, שֶׁהִיא בְּחֵינֵת לְבָנָה וְנִקְרָאת
ד' עַל שֵׁם דְּלִית לָהּ מִגְרָמָה כְּלוּם רַק מֵה
שֶׁמֶקְבָּלֵת מֵהַשָּׁכֵל שֶׁהוּא יו"ד וְכוּ' וְנִעֲשֶׂה
אֶחָד כַּמְבָאָר בְּתַחֲלַת הַתּוֹרָה הַנִּלְוֵי וְהִי"ד
שֶׁהִיא הַשָּׁכֵל הִיא בְּחֵינֵת חֲמָה שֶׁמֵאִירָה
לְלִבָּנָה שֶׁהִיא בְּחֵינֵת ד', בְּחֵינֵת מַלְכוּת,
בְּחֵינֵת יִרְאָה וְכִשְׁהִירָאָה חֵס וְשָׁלוֹם נּוֹפֵלֵת
וּמֵתַגְבְּרִין חֵס וְשָׁלוֹם יִרְאוֹת הַנְּפוּלוֹת זֶה
בְּחֵינֵת פְּגִימַת הַלְבָּנָה וְעַל יְדֵי מְצוֹת קִדּוּשׁ
הַחֹדֶשׁ מִמְּלֵאִין פְּגִימַת הַלְבָּנָה. וְאִזּוֹ נִתְקַיֵּם,
הִיָּה אוֹר הַלְבָּנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְכוּ'. וְעַל כֵּן
לֹא נִמְסַר כִּי אִם לְגְדוּלִים כִּי הוּא חֲכַמְתְּכֶם
וּבִינְתְּכֶם, כִּי צְרִיכִין לְזֶה צְדִיק וְחָכֵם גְּדוּל
לְהַמְשִׁיךְ הַשָּׁכֵל הָעֲלִיוֹן הַנִּלְוֵי שֶׁמֵשֶׁם
הִירָאָה עֲלָאָה דְעֲלָאָה הַנִּלְוֵי:

(יב) וְעַל כֵּן הֵם אַרְבַּע פְּרִשִׁיּוֹת כְּנִגְד
בְּחֵינֵת הִירָאָה שֶׁנִּקְרָאת ד' כְּנִלְוֵי וְזֶה בְּחֵינֵת
אַרְבַּע פְּרִשִׁיּוֹת שֶׁל תְּפִלִּין בְּחֵינֵת יִרְאָה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב, וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא
עֲלֵיךָ וַיִּירָאוּ מִמֶּךָ:

העושה שליח לגבות חובו הלכה ג

(כז) וְזֶה בְּחֵינֵת פְּרִשֵׁת הַחֹדֶשׁ שֶׁקּוֹרִין
קָדֵם פֶּסַח, כִּי כָּל הַחֲסֵרוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם
נִמְשָׁכִין מִחֲסֵרוֹן הַלְבָּנָה מִבְּחֵינֵת מְאֹרֵת

וּבִשְׁבִיל זֶה נִתְקַשָּׁה מֹשֶׁה עַל קִדּוּשׁ
הַחֹדֶשׁ. מִחֲמַת שֶׁקִּדְּוֵשׁ הַחֹדֶשׁ הוּא בְּחֵינֵת
מִלוּי פְּגִימַת הַלְבָּנָה שֶׁזֶה בְּחֵינֵת שְׂרָשׁ
הַתְּשׁוּבָה בְּחֵינֵת הִבְיָאוּ עָלֵי כַפָּרָה וְהַתְּחַלֵּת
הַתְּשׁוּבָה קֶשֶׁה מְאֹד כְּנִלְוֵי. עַל כֵּן נִתְקַשָּׁה
מֹשֶׁה בְּזֶה מְאֹד עַד שֶׁגִּלָּה לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ סוּד
קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ שֶׁהוּא שְׂרָשׁ הַתְּשׁוּבָה
שֶׁמֵתַחֲלִיל מֵרֹאשׁ הַשָּׁנָה שָׁבוּ יִצְאָ יוֹסֵף שֶׁעַל
יְדֵי זֶה הִיָּה עֵקֶר יִצְאֵת מְצַרִּים שֶׁהוּא בְּחֵינֵת
קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ, בְּחֵינֵת קִדְשֵׁת הַשָּׁלֵשׁ רְגָלִים
כְּנִלְוֵי:

וְעַל כֵּן קִבַּע הַתְּנַא דִּינֵי קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ
בְּמִסְכַּת רֹאשׁ הַשָּׁנָה. כִּי עֵקֶר בְּחֵינֵת קִדּוּשׁ
הַחֹדֶשׁ הוּא עַל יְדֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁקִּבַּע אוֹתוֹ
ה' יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ
שֶׁהוּא חֹסֵד גְּדוּל וְעֲלִיוֹן מְאֹד וְכוּ':

וְעַל כֵּן קִבַּע הַתְּנַא דִּינֵי קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ
בְּמִסְכַּת רֹאשׁ הַשָּׁנָה. כִּי עֵקֶר בְּחֵינֵת קִדּוּשׁ
הַחֹדֶשׁ הוּא עַל יְדֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁקִּבַּע אוֹתוֹ
ה' יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ
שֶׁהוּא חֹסֵד גְּדוּל וְעֲלִיוֹן מְאֹד וְכוּ':

פדיון בכור הלכה ג ה'

וְעַל כֵּן נִצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל עַל קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ
בְּרֹאשׁוֹנָה בְּעַת יִצְאֵת מְצַרִּים. וְשֵׁם בְּפִרְשָׁה
זוֹ נִזְכָּר מִכַּת בְּכוֹרוֹת וְהַצֵּלֵת בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל,
כִּי קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ זֶה בְּחֵינֵת תְּקוּן פְּגִימַת
הַלְבָּנָה שֶׁהוּא וְהִיָּה אוֹר הַלְבָּנָה כְּאוֹר הַחֲמָה
שֶׁהוּא הַתְּחַבְּרוֹת וְיַחַד שֶׁלֹּא כַּסְדָּר לְבְּחֵינֵת

שלושין הלכה ג

כב) ועל פן מצות קדוש החדש הוא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל בעת יציאתן ממצרים ושם בפרשה זאת נזכר יציאת מצרים בחצות הלילה, כי הכל בחינה אחת, כי קדוש החדש הוא למלאת פגימת הלכנה בחינת והיה אור הלכנה כאור החמה, שזהו בחינת כלליות לילה ביום, כלליות אחר הבריאה בקדם הבריאה וכנ"ל, שזהו בחינת קימת חצות לילה לשבר הלילה לכללה ביום, שזהו בחינת יציאת מצרים וכנ"ל:

מתנה הלכה ג

ג) וזהו בחינת פרשת החדש, שהוא קדוש החדש, שהוא בחינת מלוי הירח, בחינת והיה אור הלכנה כאור החמה, שהוא בחינת הכנעת מאורי אש והתגברות מאורי אור שהם בחינת אור החמה כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, כי במזרח החמה זורחת ובמערב שוקעת ובלילה בעת שקיעת אור החמה אז התגברות מאורי אש

עיינ שם בהמשך בביאור ענין ג' דברים שנתקשה בהם מש"ה

חסר, וישראל על ידי מצות קדוש החדש הם ממלאין ומשלימין חסרון ופגימת הלכנה ועל ידי זה נשלמין ונתמלאין כל החסרונות, כי נמשך הרוח חיים מבחינת רוח צפונית המנשבת בכנור של דוד הנ"ל למלאות ולהשלים כל החסרונות, כי כל ענין דוד המלך עליו השלום, היה להשלים פגימת הלכנה, כי מלכותו נמשל ללכנה כמובא ובימיו קימא סהרא באשלמותא. ועל פן בעת קדוש הלכנה שהוא בחינת תקון פגימת וחסרון הלכנה אומרם אז דוד מלך ישראל חי וקים, כי בודאי הוא חי וקים תמיד, כי הוא ממשיך תמיד הרוח חיים למלאות כל החסרונות שבעולם וכנ"ל.

ועל פן נצטוו מצות קדוש החדש בעת יציאת מצרים, כי כל יציאת מצרים היה על ידי שזכה משה להתגבר ברוח חיים דקדשה שנמשך מהתורה שהיה עתיד לקבל ועל ידי זה התגבר על הרוח חיים דסטרן אחרא של המצריים ועל ידי זה הכניע והשפיל אותם בבחינת משפיל רשעים עדי ארץ וכנ"ל ועל פן אז נצטוו על מצות קדוש החדש שהוא תקון פגימת וחסרון הלכנה שהוא בחינת שלמות החסרונות על ידי הרוח חיים דקדשה וכנ"ל.